

den største Kørehastighed har foreslaaet 2 Mil i Timen, har jeg været ganske paa det rene med, at det i Virkeligheden i det praktiske Liv vilde komme til at betyde en adskillig større Kørehastighed, idet det altid vil være umuligt for de Vidner, der paa Motorførsel, at afgøre med en saadan Sikkerhed, at de eventuelt ville kunne beedige deres Udsagn, om Motorvognen har kørt med en Fart, der overstiger 2 Mil i Timen. De, der sidde paa Motorvognen, ville naturligvis i mange Tilfælde kunne give Forklaring, idet de vide, hvor hurtigt de have bevæget sig fra Sted til Sted, men i overmaade mange Tilfælde vil det vise sig, at de ikke have set paa Klokken, da de begyndte at køre og ogsaa have glemt at se paa den, naar de kom til Bestemmelsesstedet. Naar man kommer op til en Maksimumshastighed af 4 Mil i Timen, er jeg ikke saa lidt bange for, at det i Virkeligheden vil betyde 5 à 6 Mil. Der skal meget skarpe Øjne til for paa en Landevej at se, om den Fart, som en Motorvogn i det givne Øjeblik har, er 4—5 eller 6 Mil. Jeg har ment det rigtigst at holde Maksimumsfarten noget nede, fordi den i Praksis af sig selv vil udvide sig. Da Lovforslagets Regler imidlertid efter et Ændringsforslag, som jeg ogsaa vil kunne tiltræde, ville blive undergivne Revision om to Aar, har jeg ment at kunne overvinde mine Betænkeligheder og tiltræde derfor Forslaget.

I Ændringsforslag Nr. 13, som jeg ligedes skal tiltræde, findes en Bestemmelse om, at denne Hastighed af 4 Mil kun maa benyttes, naar Vejbanen er fri. Naar jeg tiltræder dette Forslag, er det med den Forstaaelse af Udtrykket, at man ved „fri Vejbane“ forstaaer en Vejbane, hvorpaa der overhovedet ikke findes ridende eller kørende Personer, og ikke en Vejbane, hvorefter et saadant Stykke er frit, at Motorvognen vil kunne passere forbi paa dette Stykke.

Ændringsforslag Nr. 14 vil jeg, idet jeg tiltræder Nr. 13, ikke kunne tiltræde. Ændringsforslagene Nr. 15, 16, 17 og 18 vil jeg kunne tiltræde, og ligesaa Nr. 19, skønt det i Virkeligheden forekommer mig at være overflødig, idet det, der foreslaas i Ændringsforslaget, skulde fremgaa af selve Lovforslaget. Ændringsforslag under Nr. 20 om, at Automobilisten paa Veje, der kun have en Bredde af under 12 Alen, ikke bagfra maa køre uden om kørende eller ridende, før han har raabt Kusken eller Rytteren an, og af denne har faaet Tilladelse til at køre forbi, forekommer

mig lige saa vel som Ændringsforslaget af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) uden for Udvalgets Liste at være et meget strengt Forslag, men da der har vist sig saa stor Stemning derfor i Udvalget og under Hensyn til, at Lovforslaget kun skal gælde i den begrænsede Tid, har jeg ikke villet modsætte mig Forslaget, men ment at kunne tiltræde det.

Ændringsforslagene Nr. 21, 22 og 23 vil jeg ligeledes kunne tiltræde. Ændringsforslag under Nr. 24 af det ærede Medlem for Lyngby om, at 3die Stykke af § 28 skal udgaa, vil jeg derimod ikke kunne tiltræde. Jeg mener, at det er i sin Orden, at naar man anskaffer et Køretøj, der kan gøre saa stor Skade som et Automobil, maa man ogsaa kræve af Ejeren, at han passer paa, hvem han overlader sit Automobil til Benyttelse, saa at han, ved at den skadelidte kan holde sig til Automobilets Værdi for sin Erstatning, kommer til at deltage i Ansvaret for lovstridig Benyttelse af Køretøjet. Ændringsforslag under Nr. 25 kan jeg tiltræde. Om dette Ændringsforslag har der af flere Talere været udtalt meget afvigende Meninger. For mig staaer det saaledes, og jeg tror ikke, at jeg deri tager fejl, at Ændringsforslaget i Virkeligheden giver Lovforslaget den samme Mening, som Lovforslaget har i sig selv. Ved Ændringsforslaget tager man paa ingen Maade Bevisbyrden bort fra Automobilføreren. Forholdet bliver fremdeles det, at naar de foreliggende oplyste Omstændigheder ikke vise, at Ulykken ikke kunde have været afværget ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, der udkræves fra Automobilføreren Side, er Automobilføreren ansvarlig og erstatningspligtig, og det vil da altid være i Automobilføreren Interesse og som Følge deraf ogsaa efter vor Procesordning hans Op-gave under Sagen at fremskaffe de Beviser, som kunne tale for, at Forholdet er saaledes som i Ændringsforslag Nr. 25 anført. Jeg kan ikke se, at Forslaget i Virkeligheden har et andet Indhold eller en anden Mening end Lovforslaget, og jeg har derfor ogsaa ment at kunne tiltræde Ændringsforslaget. Det forekommer mig nærmest at være en Smagssag, om man ønsker den ene eller den anden Affattelse.

Ændringsforslag under Nr. 26 af det ærede Medlem for Lyngby om, at § 29 skal udgaa, kan jeg ikke tiltræde. Det ærede Medlem kaldte Paragraffen for en Selvtægtsparagraf, jeg vil foretrække at kalde den for en Nødværgeparagraf. Det